

Kedvenc verseim 13.

ÉVSZAKOK

Dugonics András Piarista Gimnázium

6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14.

Tel.: 62/549-090

Fax: 62/549-099

w w w . s z e g e d . h u

PIETAS ET LITTERAE 2003

Kedvenc verseim 13.

EVSZAKON

SZEPI

Szeged, 2003.

Kedvenc verseim 13.

A K E I A

ÉVSZAKOK

Négyszer negyven haiku

Szerkesztette
Mészáros Ferenc
Szeghő József SP

Grafika:
Márok Attila

PIETAS ET LITTERAE
Szeged, 2003.

ÉVÉNYEK

1911. évi kötet

TAVASZ

Tél utáni rossz
idő: szürkület csorog.
No, tél utáni!

Buja jácintot
halkan kínál bimbózó
virágáruslány.

Zsálya-harcosok:
lándzsán tartják az eget.
Pipacsmosolygás.

Repkény ölte
tölgy őriz ibolyákat
böjti szelektől.

Zarándok vagyok.
Hosszú út áll mögöttem:
magamban járok.

Rizs, alma: ebéd.
Darázs berreg messziről.
Ma még böjtölök.

Csip-csup harmatcsepp,
nélküled nincs is tavasz!
Sziromkehelyív.

Gyöngé virágszál.
Illata tied lehet,
jaj, ő maga nem!

Tavaszi eső
búját megmosolyogja
a szomorúfűz.

Rigódalárda.
Feketébe öltözik,
elhalkul a csönd.

Eső sírdogál.
Holtág partján lánykacaj.
Kagylót keresek.

Gólyahír ujjong:
a sás friss hajtásai
méregzöldek már.

Százsorszép szépül.
Szellő fésülget kócos
kertet. Jó reggelt!

Meggyvirág nyílik.
Fütyül erre egy bódult
rigó, csak dalol.

Elvirágzó fa
zokog, fehér könnyeit
zápor törli le.

Lepke pihent ott,
most kaszás vág új rendet
tavaszi réten.

A hűvös reggelt
illatok melegítik.
Ágyamból keltél.

Hús, bús reggelen
legsárgább a pitypangok
mókás kalpagja.

Vén kőfeszület
kopott arcú Krisztusán
pille medítál.

Ó, vadóc tavasz!
Hadra kelnek a méhek
ily kora reggel?

Meggyfa-menyasszony
háta mögött sötétzöld
fenyők susognak.

Utolsót kondul
a harang, s rázendít, ó,
a fülemüle!

Az almavirág
pergeti már szirmait.
Vándorlok tovább.

Gyöngyvirág rejti
magát zöld ernyő alá;
de nézd: mosolyog!

Kornyadoznak a
vén leánykőköröcsinck.
Dalol az erdő.

Gesztenyevirág
fényét tükrözi vissza
tavaszi holdfény.

A rét fölött egy
tétova citromlepke:
borjú bámul rá.

Kard suhintása:
fecskeszárny villan, de nem
sebzi az eget.

Május: délután;
keresztre szegezett csönd.
Föltámadt a szél.

Kutyaugatás.
A fecske esőben is
építi fészket.

Májusban reggel
szellő szava fonja be
a verébricsajt.

Dél előtti csönd.
Szirma hull hársfáimnak.
Harangszó jajdul.

Lásd: rózsza kertben,
pipacs búzamezőben...
Megleltem utam.

Sajt, pohárka bor.
Szélfúttá zarándok is
megáll pihenni.

A hegyen sziklák
közt kakukkfű illata
mesél: itt voltál.

Harangvirág nő
a zsidótemetőben.
Halld, forrás harsog!

Önmagát nyújtja
megrakott tányérjain
a bodzavirág.

Olajfavirág
illata ül a dombon,
hol megpihenek.

Ó bazsarózsa,
virulsz, ha ölel a Nap!
Nézd, alkonyodik.

Szalmakalapban
kertész kapálgat. Május.
Zárul az ajtó.

NYÁR

Letörli a Nap
a rét örömkönyecit.
Sőt! Ledörzsöli.

Tücskök lármáját
egy szúnyog zümmögése
megszelídíti.

Hajnal, hűvös csend.
Vadgalamb szónokol egy
mosolygó hársfán.

Tűlparti hegyek;
párából épít délben
templomot a nyár.

Álarcát vesztí:
kérésznyi örömében
haláltáncot lejt.

Meggörbedt öreg,
borostás akácfa áll
tanyám udvarán.

Ó, bealkonyult!
Júniusi vasárnap.
Diófám dűnnyög...

Szél: mályva zsinat.
Csak egy pohár vizet kér
tőlem a vándor.

Tavaeska partján
tücsökdal hallgat az éj.
Csillagfényzäpor.

Kontyvirág lángol,
eső koptatta repkény...
A csúcsra tartunk.

Sziklán fogant tölgy:
feszíti, majd megtartja...
Bennem gyökérezel.

Csönd érlelődik.
A Somló tetjén még
zöldek a fürtök

Tölgyerdő súlya;
iszákját vesztett vándor
mélyeket sóhajt.

Több és több katáng.
A nyárvégi tücsökszó,
ó, mind súlyosabb!

Érik a szőlő.
Egy vándor csak nézi mint
tesz-vesz a gazda.

Kiárad a csönd.
Tücsökzenét hallgat a
cserszömörce is.

Pohárnyi rizling,
Diófám hűsén ülök.
Mályvák napoznak.

Túlparti hegyek;
épp mint az idevalók.
Itt nap, ott árnyék.

Délben is kéklík
árnyékban a hajnalka.
Te vagy otthonom.

Párálló hegyek.
Odavisz az út - súgja
egy számárkenyér.

Hűvös hajnalon
betakarózik a Nap.
A csönd elalszik.

Néma szilvafák.
Fecskék fecsegése, mint...
Augusztus ez.

Én tarisznyámat...
körtefám terhét ejti.
Szunyókál a nyár.

Káka bólogat:
kékszín szítakötő pihen
nyári melegben.

Parázslott nemrég,
ma színezüst tallér, ó,
a nyárvégi hold.

Iullott körtébe
darázs fúrja be magát.
Sarum elszakadt.

Ni, egy fakopáncs
mogyorót hord magának!
Előrttem: dinnye.

Ó, kánikula!
Sárgadinnyetetek
körül döglegyek.

Fecskék készülnek
átkelni nyárból nyárba.
Vándor a révnél.

Reggel érkezett
Nyárfalevél-üzenet:
útrakész a nyár.

A tó zöldre vált,
szél kapdossa habjait.
Hol van esernyőm?

Délutáni éj:
villámlik, por kavarog,
eső nem esik.

Citromfűbokor
ágán tücsök ciripel.
Ki hallott ilyet?

Kertemben magam.
Árnyékok nyújtóznak csak.
Megterem a csönd.

Zihál az ártér.
Pocsolyákban bújnak meg
hangianincs békák.

Lám, kihült a nyár.
Utolsó lobban a tűz.
Csillagfényparázs.

Délben: Jaj! Éjjel:
jaj, de meleg! a vándor
jó köpönyegc.

Néma a tópart;
hogy nyárról locsog a víz,
elhűlten hallom.

Smaragd fűzerek:
évezredek ölében
érik a szőlő.

Nézd, csipkebogyó!
Megnyúlt árnyékok testén
átvérzik a nyár.

Ő S Z

Nádszál leng hosszan.
Széldülnek napjaim.
Fázik a szél is.

Szőlőmön darázs.
Parázs viták égnek el
október tűzén.

Már öt-szín sárga
levél fődí be a fűt.
Napnyugta vidít.

Dió, mandula.
Már forr kipréselt vérem.
Venyige, must, bor.

Vatjú károgo; kár!
Zörög szőlőm levele.
Reggelem: fény, dőr.

Karók sebezte
testedből vér folyik, hegy.
Hordóm: grálkehely.

Ősz postáz a szél,
nézelődik a tócsa.
Ásít már a kert.

Hulló levelek
sápadt nesze szólítja
a halk októbert.

Szedetlen szőlő;
pislákoló szerelem.
Fanyar csók az ősz.

A vakon izzó
delet gyorsan lehűti
borús távolod.

Füstölgő alkony.
Diólevélbe takart
tüzem ellobbant.

Krizantém virul.
Mécs védi éjtől a sírt.
Fagyott szírom hull.

Ezüst ködben, lám,
vadludak rekedt raja
húz égi jelet.

Napoznak fáim.
Fény érik ágaik közt.
Még... még... Míg nincs tél.

Hideg vajúdás.
Ködöt szült ma a reggel.
Apja, az ősz, sírt.

Kéklő árnyék ring.
Csak egy rózsza bókolgat
a már vén napnak.

Eldobott levél
üzen elhagyott ágnak.
Füst és köd; lent, fönt.

Kifosztott fasor.
Ki nem gondolt vers terem
az őszi rónán.

Tegnap két kézzel...
Ma október aranyát
ködláda rejti.

Kopott napsugár.
Fésülködő fa sóhajt.
Üres a tükör.

Esőverte ág
menekülne az őszből,
ha fecske lenne.

Fáradt fény neszez,
míg csillagfényrács mögé
nem zárja a Hold.

Recseg-ropog az
avar, vadonban dül a ...
Rigó zörög csak.

Míg titkát súgja
a tölgy, fák riadt csöndjét
hangos vad dülja.

Vén temetőkert,
új fejfáid meglátták
lombjaid hulltát!

A méh utolsó
röptén megsimogatja
a zsályák arcát.

Megnémult fám int.
Eszőcseppek suttognak
égről a földnek.

Elnémult a kert.
Kimerült bokrok bújnak
kődaplan alá.

Moccan az alkony.
Varjak károгása is
lehullik puhán.

A didergő köd
kitágtja magába
fordult kertemet.

Még egy levél leng
fenn. Zord ágak őrzik. Hopp!
Gyors tolvaj a szél.

Sárga a kert még,
ha Hold kel apró tócsák
fényező tükrén.

Darázs bolyong kint,
Holt fény. Bent újbort kortyol
a derűs gazda.

Fény tolakszik be
a szentély szűk ablakán,
de csak egy percre.

Fehér kavicsra
elbarnult levél zuhan.
Siet megállni.

Megroppant a Nap,
varjúcsőrben a dió.
Fent: csillagfénykőd.

Novemberi hó.
Fagyos arccal fogadja
vendégét az ősz.

Ködben álló bölcs
fák fázósan terítik
magukra az éjt.

A kavicsbánya
megtört testét ölébe
veszi az erdő.

Rozsda marta fát
fényesre a szél csiszolt.
Engem: bűneim.

TÉL

Hókorbács verte
város: tágra nyílt szemmel
tekint a télre.

Tél terhe a fán.
Elnyomott szolga miként
köszönti Urát?

Hipermarket. Fény,
szó: kard hidege sebez.
Csendben gyógyulok.

Hóra korom száll.
Mert megszoknám bűncim:
elszűrkül a tél.

A megtört várost
hópuha pólya óvja
fekete éjtől.

Ezüst hópáncél.
A Nap arany pengével
hiába sújt rá.

Piros gombokkal
díszíti fehér blúzáát
a csipkebokor.

Zúzmarás ködben
fűtött autó suhan.
Buszmegálló, fagy.

Tél. Várakozás.
Sötét alkonyba fényt hoz
olvasólámpám.

Zaj, latyak, reklám.
Kolostor épül bennem
csendből, imából.

Mosoly, ölelés.
Nem tömjén, arany, mirha,
szalma melegít.

Zarándok vagyok.
Évvégi csöndben megáll
az északi szél.

Köd hidege szúr.
Vadludak gágogása
koppán a jégen.

A Van jégtükrcén
cjtett karcoláson át
a Múltat látom.

Kiürítette
a visszavonuló fény
kihült szobámat.

Szobrász lett a fagy!
Tegnap sítám sárba
formázta mára.

Völgyben szél kereng.
Éégi, sötét dallamot
varjak kottáznak.

Íagy. Veréb gubbaszt.
Tavasszal megoldódnak
súlyos gondjaim.

Bch, kivirultam!
Reggelre jégvirágba
borult ablakom.

Égészségedre!
Kövér disznónk életét
vesztette reggel.

Köd sűrül ott kinn.
Szomorú dallam oszlat
lélekmélyi bút.

Hőlepte reggel.
Fenyők helyén a kertben
fehér anyókák.

Feles, koccintás.
Napkeltén hízó visít.
Megalvadt vér, hó.

Csöndes az erdő.
A ködben madár cippant,
fenyők susognak.

Részvételen fagy.
Felhőkönnyekből ólom
páncélt önt a föld.

Zúzmarás ágak.
Délben kényes jég helyén
nem lelsz csak sarat.

Példát mutatva
fekete hantok bújnak
ki a hó alól.

Megrepedt az éj.
Pocsolya jégéből víz
fakad nyomomban.

Hideg szél fúj; a
Nap erőtlen dühében
elvörösödött.

Böjtelő hava.
Az alkony lassan lépdél
vén árnyékok közt.

Fénygetőzik
felhő-pajzs mögül a tél.
Fütyty, trilla, csip-csip!

Folyópart: sár, jég.
Loccs, loccsan, locsog a víz,
vadkacsa hápog.

Hóvirág nyílik.
Buja csókot ad a Nap,
ablakon innen.

Riadt hófoltok.
Bokrok tövén magának
rak fészket a szél.

Fáradt, vén erdő.
Imitt-amott hóvirág,
Elállt az eső.

Vad felhőcápák
a tépett Nap nyomában
úsznak nyugatra.

Sáros ösvények.
Napnyugtakor rakott tűz
éjszakáig ég.

Kertemet a szél
délben megsímogatja.
Kedvesem keze...

Vadgerlék búgnak.
Régi szeretőm, a Nap,
hűségét ígér.

Üres a folyó.
Vízzel telt ladikok közt
tétova sirály.

A haikuról

Hány szótag a világ? Egy haiku olvasója vagy írója tudja a választ: tizenhét, három sorba rendezve: 5-7-5; ez a szigorú rendje ennek a japán eredetű – rímeket, elvont fogalmakat nem használó- versformának és műfajnak.

A haiku mindig egy természeti képet jelenít meg, hogy a pillanatnyit, az egyedit megragadva szóljon az Egészről, egyén és a kozmosz viszonyáról.

A haiku az újra és újra átélhető pillanat tömörítésének művészete.

Költészet és önnevelés egyben: a megismerés útja.

A.

Csompilla Márton rajza